

Sygn. akt I ACa 1883/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Ewa Kaniok (spr.)

Sędziowie: SA Roman Dziczek

SO (del.) Katarzyna Jakubowska-Pogorzelska

Protokolant: Marta Burdecka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 stycznia 2017 r. w W.

sprawy z powództwa A. S.

przeciwko Z. W. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 20 kwietnia 2015 r., sygn. akt XVI GC 759/14

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Katarzyna Jakubowska-Pogorzelska Ewa Kaniok Roman Dziczek

Sygn. akt I ACa 1883/15

UZASADNIENIE

A. S. wniósł o zasądzenie od Z. W. (2) (...) kwoty 178.409,32 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 44.625,91 zł od dnia 01 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 133.738,41 zł od dnia 11 marca 2012 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że dnia 11 września 2012 r. pomiędzy powodem, a (...) Spółką z o.o. w K. została zawarta umowa cesji wierzytelności na mocy, której na rzecz powoda została przeniesiona wierzytelność pieniężna i związane z nią świadczenia uboczne z tytułu faktur nr (...) z dnia 22.12. (...). na kwotę brutto 157.692,15 zł, (...) (...) z dnia 22.12. (...). na kwotę brutto 157.692,15 zł, nr (...) - (...) z dnia 09.02.2012 r. na kwotę brutto 133.738,41 zł Zobowiązaniem z tytułu ww. faktur jest Z. W. (3). Pismem z dnia 28 sierpnia 2013 r. strony umowy cesji potwierdziły, że powód jest jedyną osobą uprawnioną do dochodzenia wierzytelności wynikających z ww. umowy cesji. Pozwana od lutego 2013 r. do grudnia 2013 r. dokonywała wpłat na rachunek powoda dokonując częściowej spłaty zadłużenia. Powód dokonał według treści art. 451 k.c. zaliczenia dokonanych przez pozwaną wpłat na poczet wymienionych faktur. Na datę wniesienia pozwu została do zapłaty kwota 44.625,91 zł z faktury o nr (...) z dnia 22.12.2011 r. i kwota 133.783,41 z faktury (...) z dnia 09.02.2012 r.

W dniu 14 sierpnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Warszawie XVI Wydział Gospodarczy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym uwzględnił powództwo (k. 37).

Z. W. (1) wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości. Pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu podniosła brak legitymacji czynnej powoda. Wskazała, że powód do pozwu dołączył umowę przelewu wierzytelności z dnia 11 września 2012 r., której stronami miały być spółka (...) sp. z o.o. i A. S., jednakże dopiero w dniu 21 sierpnia 2013 r. spółka (...) zawarła umowę cesji zwrotnej przedmiotowej wierzytelności ze spółką (...) sp. z o.o. i tego dnia nabyła wierzytelność wobec pozwanej. Tym samym spółka (...) nie mogła dokonać skutecznie cesji wierzytelności w dniu 11 września 2012 r. Rzeczona umowa cesji zdaniem pozwanej nie stała się skuteczna na podstawie załączonego do pozwu pisma z dnia 28 sierpnia 2013 r.

Ponadto pozwana podniosła, że dochodzone przez powoda świadczenie jest nienależne, gdyż faktycznie nie istnieje. Pozwana podała, że uregulowała należności wynikające z faktur o nr (...), których łączna wartość wyniosła 315.384,30 zł, ponieważ zapłaciła kwotę w wysokości 327.635,41 zł. Z kolei załączona do pozwu faktura nr (...) na kwotę 133.783,41 zł została wystawiona bezpodstawnie, gdyż transakcja w niej ujęta nie miała miejsca. Dodatkowo podniosła, że w oświadczeniu z dnia 13 sierpnia 2013 r. powód wskazywał, że jego wierzytelność wobec pozwanej wynosi 83.968,56 zł. zatem należy przyjąć za bezpodstawne dochodzenie w niniejszej sprawie kwoty 178.409,32 zł.

W odpowiedzi na sprzeciw powód zmodyfikował żądanie pozwu w ten sposób, że wniósł o zasądzenie od Z. W. (2) kwoty 178.409,32 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 44.625,91 zł od dnia 01 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty, od kwoty 133.738,41 zł od dnia 11 marca 2012 r. od dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu.

Powód podał, że skutek rozporządzający cesji z dnia 11 września 2012 r. mógł nastąpić po zawarciu umowy cesji zwrotnej. Powód i (...) sp. z o.o. pismem z dnia 28 sierpnia 2013 r. potwierdzili, że powód jest uprawniony do dochodzenia roszczeń wynikających z faktur nr (...) z dnia 22.12. (...). na kwotę brutto 157.692,15 zł, nr (...) - (...) z dnia 22.12. (...). na kwotę brutto 157.692,15 zł, nr (...) z dnia 09.02.2012 na kwotę brutto 133.738,41 zł.

Powód podał, że przy obliczeniu kwoty dochodzonej w pozwie uwzględnił dokonywane wpłaty pozwanej. Odnosząc się do należności wynikającej z faktury nr (...) z dnia 09.02.2012 r. wskazał, że transakcja objęta fakturą miała miejsce w lutym 2012 r. i polegała na sprzedaży 23645 kg (...).

Wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2015 r. Sąd Okręgowy w Warszawie w punkcie pierwszym oddalił powództwo; w punkcie drugim zasądził od A. S. na rzecz Z. W. (1) kwotę 3.617,00 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu.

Sąd Okręgowy ustalił, że w dniu 11 września 2012 r. pomiędzy (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. cedentem, a A. S. cesjonariuszem została zawarta umowa przelewu wierzytelności. Strony potwierdziły, że Cesjonariusz udzielił Cedentowi przelewem oprocentowanej pożyczki w łącznej kwocie 2.579.578,08 zł, przy czym pożyczka została wydana Cedentowi w 24 ratach, a oprocentowanie zostało ustalone na 6% w skali roku.

Strony w § 1 pkt. 1 umowy ustaliły, że Cedent przenosi na Cesjonariusza celem spłaty części pożyczki wierzytelności pieniężne i związane z nimi roszczenia z transakcji łączących go z dwoma dłużnikami z (...) sp. z o.o. wynikające z faktur z dnia 19.12.2011 r. na kwotę 60.045,28 zł, (...) - (...) z dnia 29.04.2012 r. na kwotę 164.389,50 zł oraz (...) wynikające z faktur nr (...) z dnia 22.12. (...). na kwotę brutto 157.692,15 zł, nr (...) z dnia 22.12. (...). na kwotę brutto 157.692,15 zł, nr (...) - (...) z dnia 09.02.2012 na kwotę brutto 133.738,41 zł, a cesjonariusz oświadcza, że przyjmuje przelew powyższych wierzytelności. Cedent oświadczył, że wyłącznie jemu przysługują prawa do wierzytelności ww. dłużników.

Strony w § 3 umowy ustaliły, że z dniem zawarcia umowy łączną kwotę wierzytelności opisanych w § 1 pkt. 1 umowy zgodnie zaliczają na spłatę części pożyczki. W następstwie powyższego rozliczenia cedent zobowiązany jest wobec Cesjonariusza do zapłaty na dzień umowy z tytułu pożyczki kwoty w wysokości 874.872,29 zł. Cedent oświadczył, że cedowane wierzytelności nie są obciążane prawami osób trzecich.

W dniu 21 sierpnia 2013 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. zawarła z (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w S. umowę cesji zwrotnej nr (...) na podstawie, której (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w S. przeniosła wierzytelność w wysokości 449.167,71 zł stwierdzoną fakturami nr (...) z dnia 22.12. (...). na kwotę brutto 157.692,15 zł, (...) z dnia 22.12. (...). na kwotę brutto 157.692,15 zł, nr(...)- (...) z dnia 09.02.2012 na kwotę brutto 133.738,41 zł wraz z odsetkami, na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w K..

Z. W. (2) w okresie od lutego 2013 r. do grudnia 2013 r. dokonywała wpłat na rachunek powoda dokonując częściowej spłaty zadłużenia wynikającego z faktur będących przedmiotem umowy przelewu wierzytelności z dnia 11 września 2012 r.

Zdaniem Sądu Okręgowego powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Stosownie do art. 509. § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. § 2. wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Przelew wierzytelności (cesja) jest umową, na podstawie której dotychczasowy wierzyciel (cedent) przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej (cesjonariusza). Przedmiotem przelewu może być co do zasady wierzytelność istniejąca, którą cedent może swobodnie rozporządzać.

Sąd Okręgowy ustalił, że A. S. na podstawie umowy cesji z dnia 11 września 2012 r. nie nabył wierzytelności wynikających z faktur nr (...) z dnia 22.12. (...). na kwotę brutto 157.692,15 zł, nr (...)- (...) z dnia 22.12. (...). na kwotę brutto 157.692,15 zł, nr (...) z dnia 09.02.2012 na kwotę brutto 133.738,41 zł w stosunku do Z. W. (3), gdyż w dniu zawarcia umowy przelewu wierzytelności z dnia 11 września 2012. r. ww. wymienione wierzytelności były przedmiotem innej umowy i przysługiwały innemu podmiotowi - (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w S. a tym samym ich przelew na rzecz powoda był nieskuteczny.

Sąd I instancji zwrócił uwagę, że umowa cesji jest umową o skutku zobowiązująco-rozporządzającym. Wbrew twierdzeniom strony pozwanej celem umowy przelewu wierzytelności z dnia 11 września 2012 r. był jej skutek rozporządzający w dniu jej zawarcia. Powyższe wprost wynika z treści umowy. W wyniku zawarcia umowy przelewu wierzytelności w dniu zawarcia umowy miało dojść do spłaty części pożyczki.

Zdaniem Sądu Okręgowego w wyniku przedmiotowej umowy zamiarem stron było umorzenie zobowiązania cedenta w drodze jego zastępczego wykonania. (umorzenie części pożyczki w drodze przelewu wierzytelności.

Argumentacja pozwanej, że skutek rozporządzający umowy miał nastąpić w dniu podpisania umowy cesji zwrotnej tj. 13 sierpnia 2013 r. była sprzeczna z treścią umowy przelewu wierzytelności, jak też wynikającego z niej zamiaru stron.

W ocenie Sądu I instancji przedstawione przez powoda w kserokopii oświadczenie z dnia 28 sierpnia 2013 r. (k. 12) nawet gdyby uznać, że zostało złożone przez strony umowy cesji z dnia 11 września 2012 r. nie potwierdza jej skuteczności. Powyższe oświadczenie nie wskazuje na to, że powód wraz (...) sp. z o.o. zawarli kolejną umowę przelewu wierzytelności po dokonanej cesji zwrotnej z dnia 13 sierpnia 2013 r. W oświadczeniu tym, (...) sp. z o.o. i A. S. odwołują się wprost do umowy cesji z dnia 11 września 2012 r. stwierdzając, że na podstawie umowy cesji z dnia 11 września 2012 r. A. S. jest jedyną osobą uprawnioną do dochodzenia praw z faktur nr (...) z dnia 22.12. (...). na kwotę brutto 157.692,15 zł, nr (...) z dnia 22.12.20011 r. na kwotę brutto 157.692,15 zł, nr(...)- (...) z dnia 09.02.2012 na kwotę brutto 133.738,41 zł, Ponadto Sąd wskazał, że kserokopia datowana na dzień 28 sierpnia 2013 r, nie ma żadnej mocy dowodowej. Powód w piśmie procesowym z dnia 26 czerwca 2014 r. wskazał, że nie dysponuje dowodem nadania tego pisma pozwanej. (k. 39). Zatem wbrew twierdzeniu powoda w sprawie nie został złożony dokument, w którym stosownie do treści art. 511 k.c. została stwierdzona umowa przelewu wierzytelności objętych przedmiotem postępowania, która miałaby zostać dokonana po cesji zwrotnej.

Sąd Okręgowy uznając, że umowa przelewu wierzytelności z dnia 11 września 2012 r. była nieskuteczna stwierdził brak legitymacji czynnej powoda w niniejszym postępowaniu i oddalił powództwo.

Wobec stwierdzenia braku legitymacji powoda Sąd I instancji nie dokonywał dalszych ustaleń dotyczących zasadności żądania pozwu w zakresie ustalenia podstawy do wystawienia faktury o nr (...) z dnia 09.02.2012 r. za dostawę mającą mieć miejsce w dniu 09 lutego 2012 r., jak i ustaleń zmierzających do weryfikacji wysokości dochodzonego roszczenia. Z tego względu Sąd oddalił wnioski o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków Ł. S., J. W., S. W. (1) na „okoliczność wykonania transakcji polegającej na sprzedaży przez (...) sp. z o.o. pozwanej 23645 kg (...), która miała miejsce w lutym 2012 r., S. W. (1) dodatkowo na okoliczność dokonania przelewu wierzytelności przysługujących (...) sp. z o.o. wobec pozwanej na rzecz powoda, wiedzy pozwanej o dokonanej cesji wierzytelności i okoliczności sposobu oraz daty przekazania informacji o cesji wierzytelności pozwanej.

O kosztach Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód zaskarżając go w całości i zarzucił naruszenie:

1. art. 233 § 1 i 2 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegające na uznaniu przez Sąd I Instancji, iż nie ma żadnej mocy dowodowej kserokopia pisma z dnia 28 sierpnia 2013 r. zawierająca oświadczenia powoda oraz cedenta w przedmiocie przelewu na rzecz powoda wierzytelności wynikających z faktur, których zapłaty powód dochodzi w niniejszym postępowaniu, podczas gdy kserokopia dokumentu jest środkiem uprawdopodobnienia za pomocą pisma faktu dokonania przelewu tychże wierzytelności i Sąd I instancji powinien był przeprowadzić wnioskowany przez powoda dowód z zeznań świadków J. W. oraz S. W. (2) i przesłuchania stron, na okoliczność dokonania przelewu wskazanych wierzytelności, a czego nie uczynił, co skutkowało błędnym ustaleniem stanu faktycznego i nie rozpoznaniem istoty sprawy,

2. art. 217 § 1 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c., polegające na oddaleniu przez Sąd I instancji wniosków dowodowych z zeznań świadków J. W. (prezes zarządu (...) Sp. z o.o. - cedent) oraz S. W. (1) oraz przesłuchania stron, z uwagi na uznanie przez Sąd I instancji, iż powód nie ma legitymacji procesowej czynnej w postępowaniu, na skutek przyjęcia przez Sąd, iż umowa przelewu wierzytelności na powoda, wynikających z faktur, których zapłaty dochodzi powód w tym postępowaniu, z dnia 11 września 2012 roku jest nieskuteczna i przy jednoczesnym uznaniu, iż kserokopia pisma z dnia 28 sierpnia 2013 r. zawierająca oświadczenia powoda i cedenta w przedmiocie przelewu tych wierzytelności na powoda, nie ma mocy dowodowej, podczas gdy dowód z tych świadków i przesłuchania stron został powołany na okoliczność istotną dla rozstrzygnięcia, to jest okoliczność zawarcia umowy przelewu i dokonania na jej podstawie przelewu wierzytelności na rzecz powoda;

3. art. 316 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że w dniu wyrokowania powód nie posiadał legitymacji czynnej z uwagi na nieskuteczność umowy przelewu wierzytelności z dnia 11 września 2012 r., podczas gdy w dniu wyrokowania powód był podmiotem wyłącznie uprawnionym do dochodzenia roszczeń wynikających z faktur VAT nr (...) z dnia 22.12.2011 r., nr (...) z dnia 22.12.2011 r. oraz nr (...) - (...) z dnia 09.02.2012 r., co doprowadziło do nierozpoznania istoty sprawy;

4. art. 65 § 2 k.c. w zw. z art. 509 k.c. poprzez ich niezastosowanie i niezbadanie jaki był zgodny zamiar stron umowy cesji zawartej pomiędzy (...) Sp. z o.o., z siedzibą w K. oraz powodem, co stanowi rażące naruszenie prawa mające wpływ na treść rozstrzygnięcia;

5. art. 511 k.c. w zw. z art. 74 § 2 k.c. poprzez błędne uznanie, że kserokopia pisma z dnia 28 sierpnia 2013 r. nie posiada mocy dowodowej podczas, gdy treść pisma z dnia 28 sierpnia 2013 r., którą potwierdzić miały oddalone przez Sąd Okręgowy wnioski dowodowe dotyczące przesłuchania świadka J. W. i S. W. (1) oraz stron, potwierdza wolę stron dokonania przelewu wierzytelności przez (...) Sp. z o.o. na rzecz powoda.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie; alternatywnie wniósł o rozpoznanie przez sąd drugiej instancji postanowienia

Sądu Okręgowego z dnia 20 kwietnia 2015 r. oddalającego wnioski powoda o dopuszczenie dowodów z zeznań wskazanych w treści pisma świadków a także z przesłuchania stron na wszystkie powołane w piśmie okoliczności oraz przeprowadzenie tych dowodów przez Sąd Apelacyjny;

Nadto wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 178.409,32 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 44.625,91 zł od dnia 01 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 133.738,41 zł od dnia 11 marca 2012 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej zwrotu kosztów procesu.

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji, o oddalenie wniosków dowodowych strony powodowej i o zasądzenie od powoda kosztów postępowania przed sądem II instancji. Nadto wniosła o dopuszczenie dowodu z dokumentów w postaci wezwania do zapłaty z dnia 4 lipca 2012 r. i wezwania do zapłaty z dnia 28 maja 2013 r. na okoliczność kierowanych do pozwanej ze strony (...) sp. z o.o. sp. k. wezwań do zapłaty.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

apelacja jest uzasadniona.

Rację ma skarżący, że sąd I instancji nie rozpoznał istoty sprawy.

Trafny jest zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 65 par. 1 i 2 k.c. Wprawdzie rację ma sąd I instancji, że umowa cesji wierzytelności zawarta 11.09.2012r. była w momencie jej zawarcia nieskuteczna, gdyż wierzytelność będąca przedmiotem przelewu nie przysługiwała cedentowi, jednak istnieją poważne wątpliwości, czy na skutek usunięcia wady prawnej jaką obarczona była cedowana wierzytelność nie doszło pomiędzy stronami do zawarcia umowy skutecznej. Brak po stronie sprzedawcy przymiotu właściciela jest wadą prawną w rozumieniu art. 556 § 2 k.c., istnienie zaś wady rzeczy, nawet zatajonych podstępnie, nie powoduje nieważności umowy z mocy art. 58 k.c., skoro bowiem instytucja rękojmi za wadę została w kodeksie cywilnym unormowana odrębnie, to skutki zawarcia umowy sprzedaży rzeczy wadliwej należy oceniać według przepisów o rękojmi

Dokonując wykładni oświadczeń woli zawartych w piśmie z 28.08.2013r. (k.12), Sąd Okręgowy oparł się wyłącznie na jego literalnym brzmieniu, przywiązując wagę do sformułowania, że A. S. jest jedynym podmiotem ostatecznie uprawnionym do dochodzenia wierzytelności od Z. W. (1) na podstawie umowy cesji z dnia 11.09.2012r.

Zgodnie z art. 65 par. 1 k.c. oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają **ze względu na okoliczności, w których zostało złożone**, zasady współzycia społecznego oraz ustalone zwyczaje.

Sąd Okręgowy w ogóle nie zbadał okoliczności, w których w/w oświadczenie woli zostało złożone, oddalając wszystkie wnioski dowodowe zgłoszone przez pozwanego na powyższą okoliczność, w tym wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań J. W. – Prezesa zarządu (...) spółki z o.o., który podpisał pismo z 28.08.2013r., oraz o przesłuchanie powoda w charakterze strony. Powyższe sprawiło, że Sąd Apelacyjny nabrał wątpliwości, co do tego jaki był zgodny zamiar stron w/w czynności i dopuścił dowód z zeznań powoda na okoliczność zawarcia umowy cesji. Z zeznań tych wynika, że powód pożyczył firmie (...) spółce z o.o. ponad 2500.000 zł. i celem umowy cesji z dnia była częściowa spłata owej pożyczki. Kiedy okazało się, że umowa cesji nie jest skuteczna, powód uzgodnił z (...) spółką z o.o., że zapłaci firmie (...) spółka z o.o. spółka komandytowa 14 - 15 tysięcy złotych i firma zwróci (...) spółce z o.o. wierzytelności wobec Z. W. (1), które nabyła od (...) spółki z o.o. w wyniku umowy przelewu. Powód wywiązał się z tego uzgodnienia, (...) spółka z o.o. spółka komandytowa dokonała cesji zwrotnej i wówczas powód wspólnie z Prezesem zarządu (...) spółki z o.o. podpisali oświadczenie z 28.08.2013r. „żeby Pani W. miała czystość sprawy” (zeznania powoda k.216).

Wyżej przytoczone okoliczności wskazują niezbicie, że celem stron było ponowne przeniesienie wierzytelności (...) spółki z o.o. w stosunku do Z. W. (1) na powoda. Jak zeznał powód i co wynika z treści pisma z 28.08.2013r., strony uzgodniły, że prawo do „tych pieniędzy” mieć będzie wyłącznie powód A. S.. W ostatnim akapicie w/w pisma zawarto

oświadczenie: (...) sp. z o.o. oraz (...) sp. z o.o. nie przysługuje żadne prawo do wierzytelności i wszelkie kwoty z tytułu wierzytelności prosimy wpłacać na rachunek bankowy należący do A. S.” (k.12)

Aby przesądzić o tym jaki był zgodny zamiar stron i cel sporządzenia pisma z dnia 28.08.2013r. nie można opierać się wyłącznie na dosłownym brzmieniu tego pisma (art. 65 par. 2 k.c.).

Powód nie jest prawnikiem i nie operuje zwrotami z języka prawniczego, jest jednak przekonany co do tego, że (...) spółka z o.o. w związku z dokonaną cesją zwrotną przez (...) spółkę z o.o. ponownie przeniosła na niego wierzytelności będące przedmiotem niniejszego procesu. Utwierdza go w tym przekonaniu fakt, że pozwana dokonywała wpłat na jego konto wskazane w piśmie z 28.08.2013r., zaś (...) spółka z o.o. nie rościła z tego tytułu żadnych pretensji. Aby ustalić jaki był zamiar (...) spółka z o.o. należy przesłuchać w charakterze świadka J. W. – Prezesa zarządu tej spółki. Sąd Okręgowy bezpodstawnie oddalił wniosek dowodowy powoda zgłoszony na w/w okoliczność mającą istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, przez co ustalenie tego sądu o braku legitymacji czynnej powoda nie może być uznane za prawidłowe. Tym samym istota sprawy nie została przez sąd I instancji rozpoznana.

O ile w wyniku przesłuchania J. W. i dokonania wykładni oświadczeń woli stron zawartych w piśmie z 28.08.2013r. z uwzględnieniem okoliczności w jakich oświadczenia woli zostały złożone i zgodnego zamiaru stron, sąd I instancji ustali, że zamiarem tym było ponowne przeniesienie wierzytelności objętych przedmiotowym pozwem, przysługujących (...) spółce z o.o. wobec Z. W. (1) na rzecz A. S., zajdzie konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego na okoliczność zasadności pozostałych zarzutów podniesionych przez Z. W. (1) w sprzeczności od nakazu zapłaty z dnia 14.04.2014r. (k.42 i nast.). Obie strony zgłosiły szereg dowodów, które zostały przez sąd I instancji pominięte, a które w sytuacji ustalenia legitymacji czynnej A. S. wymagać będą przeprowadzenia w celu merytorycznego rozstrzygnięcia sporu. Sąd I instancji nie tylko nie przeprowadził postępowania dowodowego co do legitymacji procesowej powoda ale i co do zasadności dochodzonego przez niego roszczenia opierając rozstrzygnięcie wyłącznie na dokumentach zalegających w aktach. W ocenie Sądu Apelacyjnego wydanie wyroku wymaga w tych okolicznościach przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości.

Rację ma apelujący, że sąd I instancji naruszył art. 74 par. 2 k.c. w zw. z art. 511 k.c. uznając, że kserokopia pisma z dnia 28.08.2013r. nie ma mocy dowodowej. Art. 511 k.c. mówi o stwierdzeniu przelewu wierzytelności pismem a nie o zawarciu umowy przelewu na piśmie. Stwierdzenie pismem nie odnosi się do formy czynności prawnej a jedynie do istnienia pisma stwierdzającego, że umowa przelewu została przez strony zawarta. Niepoświadczona za zgodność kserokopia wprawdzie nie stanowi dokumentu, jest jednak środkiem uprawdopodobnienia za pomocą pisma pozwalającym na przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków i stron na okoliczność dokonania czynności prawnej. Sąd I instancji zobligowany był do przeprowadzenia zaoferowanych przez powoda dowodów na okoliczność zawarcia umowy cesji wierzytelności i dowody te będzie musiał przeprowadzić rozpoznając sprawę ponownie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 par. 4 k.p.c. i art. 108 par. 2 k.p.c. orzekł jak w wyroku.

Roman Dziczek Ewa Kaniok Katarzyna Jakubowska-Pogorzelska